

Henseende til Benyttelsen af Vandet, nødvendigt, at Lovgivningen tager sig af Sagen og træffer en Ordning, der anviser enhver af disse Interesser den Plads, der efter dens Vigtighed for Samsundet kan tilkomme den.

Svad nu angaar Ordningen af Forholdet mellem de forskellige Lodsjeere med Hensyn til selve Fiskeriet, da bør Lovgivningens Bestemmelser formentlig dels modvirke, at den enkelte Lodsjeer driver sit Fiskeri saaledes, at han ved sine Redskaber hindrer Fiskene i at komme til andre Ejeres Vandarealer, dels beskytte Fiskeriet mod Tilintetgjørelse ved Opfiskning, dels endelig give et Middel til, at Fiskeriet ved en rationel Drift kan ophjælpes og fremmes til Bedste for alle de i Fiskeriet Interesserede. Medens Lovgivningen ligesom kan forbyde Fiskemaader, der ødelægge Fiskeriet, eller skade Andres Net til Fiskeri, kan den med Hensyn til det sidste Punkt kun virke understøttende for dem, der selv ønske at frugtbargjøre deres Fiskeri; den kan ikke tvinge Borgerne til at bruge deres private Ejendomme paa en økonomisk vigtig Maade og derved indvinde større Udbytte af dem naar de ikke selv ville.

Med Hensyn til Forholdet mellem Fiskeriet paa den ene Side og andre Benyttelsesmaader af Vandet paa den anden Side da vil det formentlig findes hensigtsmæssigt, at det udtrykkelig i Lovgivningen fastsættes, hvilket Krav de heromhandlede forskellige Interesser indbyrdes have paa at blive fyldestgjorte, idet der herved vil have en Nettesnor baade for det Tilfælde, at en fiskeridrivende Lodsjeer besværer sig over, at andre Ejeres Benyttelse af Vandet skader hans Fiskeri, og hvor det er en Mand's Fiskeridrift, der formenes at skade paa en ubillig Maade de andre Lodsjeeres Brug og Benyttelse af Vandet.

Det tilfattede Djemed er søgt opnaaet ved Bestemmelserne i § 57, der formentlig ere stemmende saavel med Forholdets Natur som med de for Liden gjældende Regler for disse Forhold, jfr. D. L. 5—11 og Anordning 29de Juli 1846.

Paragraferne 55 og 56 tilfattede at forebygge dels, at en enkelt Lodsjeer i et Vandløb ved at spærre det med sine Fiskeri-Indretninger skal hindre Fiskenes Gang til andre Dele af Vandløbet, dels at Fiskeriet skal lægges øde derved, at alle Fisk i Vandløbet optages, uden at nogen af dem kan komme frem til deres Legepladser. Lignende Bestemmelser have i Norge og Sverig.

Ved Slutningstilføjelsen i § 56 er der sigtet til Fiskegaarde, der maatte have særlig privatretlig Hjemmel til udelukkende Benyttelse af Fiskeriet i et Vanddrag med Net til at forbyde eller afspærre andet Fiskeri.

§ 58. Ved de foreslaaede Bestemmelser har man tilfattede at skaffe vort Ferskvandsfiskeri den kraftigste Beskyttelse, som kan tilvejebringes for det, og som tillige er højest fornøden for det, nemlig en Fredning af de vigtigste Ferskvandsfiske i deres Forplantningstid. At en saadan er nødvendig, følger deraf, at disse Fiskes Færd i Lege- og Gydetiden i Almindelighed er en saadan, at de stille sig blot for Forsølgelser og Efterstræbelser af enhver Art, ved hvilke de dels selv blive bortfiskede, sjønd de have kunnet udføre de Funktioner, af hvilke Artens Bedligholdelse afhænger, dels blive bortskræmte, forstyrrede eller hindrede i at udføre disse Funktioner paa re. te Maade, saaledes at Mognkastningen og Befrugtningen ikke kunne gaa for sig paa rette Tid, Sted og Maade. Ogsaa den affatte Mogn vil ved den mod de ynglende Fiske eller mod andre Fiskearter paa denne Tid førte Krig, om end uforøstelig, lide megen Ulempe og Skade, og det Resultat, der ikke kan udeblive, og hvis faktisk Tilværelse vist heller ikke vil blive bestridt, er, at Ferskvandsfiskeriet tager af Nar for Nar — ogsaa ved Udtørringer og Reguleringer til Fordel for Agerbruget — indtil det er sunket saa dybt, at det ikke længere kan betale sig at drive det. Selv hvor det endnu ikke maatte være naaet saa vidt, er det paa høje Tid at tage Sikkerhedsforholdsregler, da Kommunikationsmidlernes Udvikling i en saa overordentlig Grad forøger Sandsynligheden af en ødelæggende Bortfiskning af enhver salgbar Fisk. En Fredning af Ferskvandsfiskene i Liden nærmest efter Legetiden, da Fisken er fløv og afgiver en daarlig Vare, vilde vistnok være den Fiske, der kun har Djeblikkets Fortjeneste for Dje, behageligst, men den er naturligvis lige overfor Djemedet aldeles betydningsløs; vil man opnaa Noget, maa man ikke lade sig bevæge af, at Fiskene maatte netop i Legetiden ere lettest at fange og (indtil de have gyftet) afgive en god Føde; netop i Legetiden bør Fredningen finde Sted. Udvalget har imidlertid ment at kunne indskrænke sig til at fastsætte Fredningen for 6 navngivne Fiske, nemlig 1) Aborre, Gjedde og Brasen, og 2) Lax, Ørred og Hælt, og den for hver af disse fastsatte Fredningstid svarer saa nøje, som man har kunnet komme det, uden at gjøre Bestemmelserne altfor minutjose, til disse Fiskearters normale Legetid her i Landet, saavidt denne er bekendt, bortset fra de Forskelligheder, som Narets Bescaffenhed og det enkelte Bands særlige Forhold som koldere eller varmere, dybere eller fladere o. s. v. kunne medføre heri. Ganske vist er f. Ex. Aborrrens, Gjeddens og Brasenens Legetid ikke absolut den samme; men da Fiskeriets Hvileperiode af praktiske Hensyn, saavidt muligt, bør være den samme for de omtrent til samme Tid legende Ferskvandsfisk, tro vi ikke, at det er muligt at lomme det Opnaelige og Hensigtsmæssige nærmere end ved de i § 58 foreslaaede Fredningstider. Komme disse end ikke til at omfatte